Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

18. července 2013 *

„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Zemědělství — Společná organizace trhů — Nařízení (EHS) č. 3665/87 — Vývozní náhrady — Zpronevěření zboží určeného k vývozu — Povinnost vývozce vrátit náhrady — Opomenutí příslušných orgánů sdělit informace o spolehlivosti smluvního partnera, který je podezřelý z podvodu — Případ vyšší moci — Neexistence“

Ve věci C-99/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím tribunal de première instance de Bruxelles (Belgie) ze dne 9. února 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 24. února 2012, v řízení

Eurofit SA

proti

Bureau d’intervention et de restitution belge (BIRB),

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení M. Berger, předsedkyně senátu, E. Levits a J.-J. Kasel (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Eurofit SA S. Woog, avocate,

— za belgickou vládu M. Jacobs a J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. De Moorem a V. van Steenkiste, avocats,

— za Evropskou komisi B. Burggraafem a D. Triantafyllouem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu pojmu „vyšší moc“ ve smyslu nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 351, s. 1), ve znění nařízení Komise (ES) č. 2945/94 ze dne 2. prosince 1994 (Úř. věst. L 310, s. 57, dále jen „nařízení č. 3665/87“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Eurofit SA (dále jen „Eurofit“) a Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) (Belgický úřad pro výplatu náhrad) ve věci vymáhání vývozních náhrad vyplacených této společnosti na základě padělaných dokumentů.

Právní rámec

3 První a druhý bod odůvodnění nařízení č. 2945/94 zněly takto:

„vzhledem k tomu, že platná právní úprava Společenství stanoví, že vývozní náhrady jsou poskytovány pouze na základě objektivních kritérií, zejména co se týče množství, povahy a vlastností vyváženého produktu a jeho zeměpisného místa určení; že ve světle získaných zkušeností je třeba posílit boj proti nesrovnalostem, a zejména proti podvodům škodícím rozpočtu Společenství; že je nezbytné za tímto účelem stanovit opatření k navrácení neoprávněně vyplacených částek a sankce, které přimějí vývozce k dodržování právní úpravy Společenství;

vzhledem k tomu, že za účelem řádného fungování systému vývozních náhrad musí být sankce uplatněny nezávisle na subjektivním aspektu zavinění; že by nicméně mělo být v některých případech upuštěno od uložení sankce, zejména pokud se jedná o zjevné, příslušným orgánem uznané pochybení, a že by měly být stanoveny přísnější sankce pro případy úmyslných aktů“. (*neoficiální překlad*)

4 Nařízení č. 3665/87 stanovilo pro hospodářské subjekty vyvážející zemědělské produkty mimo území Evropské unie možnost získat vývozní náhrady.

5 Článek 5 nařízení č. 3665/87 stanovil:

„1. Kromě toho, že je výplata rozlišené nebo nerozlišené náhrady podmíněna tím, že produkt opustil celní území Společenství, je dále vázána na to, že byl produkt, s výjimkou případu, kdy zanikl v průběhu dopravy v důsledku případu vyšší moci, dovezen do třetí země, a případně do určené třetí země, ve lhůtě dvanácti měsíců po datu přijetí vývozního prohlášení:

[…]

3. Pokud byl produkt poté, co opustil celní území Společenství, zničen při přepravě následkem vyšší moci,

— vyplatí se v případě rozlišené náhrady část náhrady stanovená v souladu s článkem 20,

— vyplatí se v případě nerozlišené náhrady náhrada v plné výši.“ (*neoficiální překlad*)

6 Článek 11 odst. 1 téhož nařízení uváděl:

„Pokud je zjištěno, že za účelem poskytnutí vývozní náhrady vývozce požádal o náhradu vyšší, než je příslušná náhrada, je splatnou náhradou pro daný vývoz náhrada pro skutečný vývoz, snížená o částku odpovídající:

a) polovině rozdílu mezi požadovanou náhradou a náhradou příslušející za skutečný vývoz;

b) dvojnásobku rozdílu mezi požadovanou náhradou a příslušející náhradou, pokud vývozce úmyslně dodal nepravdivé údaje.

[…]

Odpovídající sankce stanovená v bodě a) se neuplatní:

— v případě vyšší moci,

— v některých výjimečných případech vyznačujících se okolnostmi, které nejsou v moci vývozce a které nastanou po přijetí vývozního nebo platebního prohlášení příslušnými orgány, a za podmínky, že jakmile vývozce tyto okolnosti zjistí a ve lhůtě stanovené v čl. 47 odst. 2, o tom uvědomí příslušné orgány, ledaže by tyto orgány již zjistily nesrovnalost požadované náhrady,

— v případě zjevného a příslušným orgánem uznaného pochybení ohledně požadované náhrady.

[…]

Pokud snížení uvedené v bodech a) nebo b) vede k záporné částce, bude tato záporná částka uhrazena vývozcem.

[…]“ (neoficiální překlad)

Spor v původním řízení a předběžná otázka

7 Eurofit je společnost založená podle belgického práva, která působí v odvětví zpracování mléka a vývozu mléčných výrobků do třetích zemí.

8 V červenci 1996 vyvezla společnost Eurofit máslo do Albánie přes území Itálie. Zboží mělo být přepraveno nákladním automobilem až do Bari (Itálie) a dále lodí až do Albánie.

9 Italským prostředníkem pověřeným vývozem byla italská společnost Di Fenza & Figli (dále jen „Di Fenza“). Zboží mělo být zaplaceno před dodáním a částka náhrady měla být kryta bankovní zárukou.

10 Při první dodávce vznikly pochybnosti o spolehlivosti prostředníka. Zboží bylo totiž přesměrováno do Neapole (Itálie), místo uskladnění nebylo známo a mezi tímto městem a Albánií neexistovala žádná námořní doprava.

11 Společnost Eurofit, která kontaktovala belgické konzulární úřady v Neapoli, rozhodla o návratu nákladního automobilu se zbožím a informovala o tomto rozhodnutí BIRB.

12 Společnost Eurofit poté, co se jí dostalo ujištění od uvedeného prostředníka, vyslala nový nákladní automobil s 22 tunami másla. Tento nákladní automobil dorazil do Bari dne 14. srpna 1996.

13 Dne 10. září 1996 BIRB potvrdil společnosti Eurofit, že obdržel dokument T5 s nezbytnými razítky příslušných orgánů a vyplatil první vývozní náhradu ve výši 1 521 670 BEF.

14 Společnost Di Fenza kromě toho předala společnosti Eurofit dokument italského ministerstva financí adresovaný BIRB a dokument o uvedení vyváženého zboží do oběhu v Albánii.

15 Společnost Eurofit uskutečnila dne 26. září 1996 druhou dodávku, kterou společnost Di Fenza zaplatila v hotovosti. Nicméně se ukázalo, že šek vystavený jako záruka za náhradu je nekrytý.

16 Dne 31. října 1996 potvrdil BIRB přijetí dokumentu T5 souvisejícího s touto druhou dodávkou.

17 Společnost Eurofit tak v období od července do listopadu 1996 vyslala celkově deset nákladních automobilů, z nichž každý přepravoval 22 tun másla.

18 BIRB vyplatil této společnosti za dodávku prvních pěti nákladních automobilů a za dodávku sedmého nákladního automobilu vývozní náhrady ve výši 9 266 133 BEF (229 701,44 eur).

19 BIRB naproti tomu zablokoval platby za zboží přepravované šestým, devátým a desátým nákladním automobilem.

20 Pokud jde o osmý nákladní automobil, který byl zabaven italskými orgány, společnost Eurofit podala proti panu Di Fenzovi trestní oznámení k příslušným italským soudům. V roce 2003 byl Di Fenza v trestním řízení odsouzen za padělání dokumentů T1 a T5.

21 Následně se ukázalo, že veškeré vyvážené zboží pravděpodobně nikdy neopustilo unijní území a že přepravní doklady zaslané BIRB byly padělané.

22 Dne 10. března 1998 BIRB požádal společnost Eurofit, aby vrátila neoprávněně vyplacené náhrady spolu s částkami odpovídajícími sankci podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 3665/87. BIRB však od vymáhání částky odpovídající této sankci následně upustil.

23 V červenci 1999 společnost Eurofit nabídla, že BIRB vrátí náhrady, které jí byly vyplaceny, avšak upřesnila, že touto platbou není dotčeno její právo podat proti BIRB žalobu.

24 V září 2001 podala společnost Eurofit proti BIRB žalobu k předkládajícímu soudu, kterou se domáhala, aby mu bylo uloženo vrácení uvedených náhrad ve výši 229 701,43 eur a vyplacení splatných náhrad za šestý, osmý, devátý a desátý nákladní automobil ve výši 164 299, 79 eur. Společnost Eurofit kromě toho žádala, aby byla zproštěna povinnosti zaplatit pokuty za nevyužití vývozních licencí.

25 Žaloba společnosti Eurofit je založena na zásadě výjimky z důvodu vyšší moci ve smyslu nařízení č. 3665/87, která se vyznačuje existencí okolností nezávislých na vývozci, neobvyklých a nepředvídatelných, jejichž důsledkům nelze ani přes veškerou vynaloženou péči zabránit.

26 I když společnost Eurofit připouští, že samotná skutečnost, že se její smluvní partner, a sice společnost Di Fenza, dopustil zpronevěr, nemůže představovat případ vyšší moci, neboť výběr smluvního partnera je považován za riziko nesené hospodářským subjektem, tvrdí s poukazem na rozsudek ze dne 7. září 1999, De Haan (C-61/98, Recueil, s. I-5003), že vzhledem k tomu, že jí v projednávaném případě příslušné vnitrostátní orgány svým chováním zabránily, aby si učinila správnou představu o rizicích souvisejících s dotyčnou operací, a neodradily ji od toho, aby zahájila dotčené vývozy nebo v nich pokračovala, může se na ni vztahovat výjimka vyšší moci.

27 BIRB zpochybňuje existenci jakéhokoli jemu přičitatelného pochybení a má naopak za to, že společnost Eurofit nevynaložila veškerou nezbytnou péči, aby zabránila vzniklé škodě. Pokud jde o výše uvedený rozsudek De Haan, BIRB je toho názoru, že byl vydán v rámci právní úpravy, která se liší od právní úpravy použitelné na spor v původním řízení, a že jej tedy nelze vztáhnout na ustanovení nařízení č. 3665/87.

28 Pokud jde o argumentaci BIRB, že se nedopustil žádného pochybení, předkládající soud poznamenává, že výjimku z důvodu vyšší moci, kterou uplatnila společnost Eurofit, nelze postavit na roveň pojmu pochybení, kterého se dopustily příslušné vnitrostátní orgány. Předkládající soud má naproti tomu za to, že skutečnost, že příslušné vnitrostátní orgány případně vědomě neseznámily společnost Eurofit se skutečnostmi týkajícími se jejích vývozů, a skutečnost, že neověřily celní dokumenty, i když taková absence byla odůvodněna probíhajícím trestním vyšetřováním, jsou patrně relevantní při posuzování pojmu „vyšší moc“, jelikož hodnocení spolehlivosti smluvního partnera společností Eurofit bylo v důsledku toho nesprávné.

29 Za těchto podmínek se předkládající soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Neposkytnou-li příslušné orgány hospodářskému subjektu požadované informace nebo mu vědomě poskytnou chybné informace, čímž nepříznivě ovlivní jeho posouzení spolehlivosti smluvního partnera podezřelého z podvodu, lze mít za to, že se jedná o případ vyšší moci ve smyslu nařízení [č.] 3665/87, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty?“

K předběžné otázce

30 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda ustanovení nařízení č. 3665/87 musí být vykládána v tom smyslu, že opomenutí příslušných vnitrostátních orgánů informovat vývozce o nebezpečí podvodu spáchaného jeho smluvním partnerem představuje případ vyšší moci ve smyslu tohoto nařízení.

31 Úvodem je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být pojem „vyšší moc“ chápán ve smyslu okolností nezávislých na tom, kdo se vyšší moci dovolává, neobvyklých a nepředvídatelných, jejichž důsledkům nemohlo být i přes veškerou vynaloženou péči zabráněno (rozsudky ze dne 5. února 1987, Denkavit België, 145/85, Recueil, s. 565, bod 11; ze dne 5. října 2006, Komise v. Belgie, C-377/03, Sb. rozh. s. I-9733, bod 95, a ze dne 18. března 2010, SGS Belgium a další, C-218/09, Sb. rozh. s. I-2373, bod 44).

32 Vzhledem k tomu, že pojem „vyšší moc“ nemá v různých oblastech, v nichž se uplatňuje unijní právo, totožný obsah, musí být jeho význam určen v závislosti na právním rámci, v němž se mají projevit jeho účinky (viz zejména rozsudky ze dne 7. prosince 1993, Huygen a další, C-12/92, Recueil, s. I-6381, bod 30; ze dne 13. října 1993, An Bord Bainne Co-operative a Compagnie Inter-Agra, C-124/92, Recueil, s. I-5061, bod 10, a výše uvedený rozsudek SGS Belgium a další, bod 45).

33 Pokud jde o nařízení č. 3665/87, je třeba uvést, že jeho články 5 a 11, jež se týkají podmínek pro platbu náhrady, jakož i vymáhání neoprávněně vyplacených částek a použitelných sankcí, výslovně uvádí případ vyšší moci.

34 Účelem těchto ustanovení je upřesnit a omezit účinky vyšší moci v oblasti vývozních náhrad (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. září 1998, First City Trading a další, C-263/97, Recueil, s. I-5537, bod 41).

35 Zaprvé pokud jde o čl. 5 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 3665/87, výplata náhrady je podmíněna nejen tím, že výrobek musí opustit unijní celní území, ale i tím, že byl dovezen do třetí země vývozu (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky First City Trading a další, bod 27, a SGS Belgium a další, bod 40). Unijní právní úprava, která byla v platnosti v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení, totiž stanoví, že vývozní náhrady jsou poskytovány pouze na základě objektivních kritérií, zejména co se týče množství, povahy a vlastností vyváženého produktu a jeho zeměpisného místa určení (rozsudek ze dne 11. července 2002, Käserei Champignon Hofmeister, C-210/00, Recueil, s. I-6453, bod 40).

36 Článek 5 odst. 3 nařízení č. 3665/87, jenž se odchyluje od této zásady, stanoví, že výplata náhrady je nicméně zaručena, pokud byl produkt poté, co opustil unijní celní území, zničen při přepravě následkem zásahu vyšší moci, takže nemohl být propuštěn ke spotřebě ve třetí zemi vývozu (výše uvedený rozsudek SGS Belgium a další, bod 43).

37 Vzhledem k tomu, že uvedený čl. 5 odst. 3 představuje výjimku z běžného režimu vývozních náhrad, musí být vykládán restriktivně. Jelikož je existence případu vyšší moci podmínkou *sine qua non* pro uplatňování nároku na vyplacení náhrady za vyvezené zboží, které nebylo propuštěno ke spotřebě ve třetí zemi vývozu, vyplývá z toho, že tento pojem musí být vykládán tak, aby počet případů, kdy je možno využít takovéto platby, zůstal omezený (výše uvedený rozsudek SGS Belgium a další, bod 46, jakož i obdobně rozsudek ze dne 20. listopadu 2008, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading v. Komise, C-38/07 P, Sb. rozh. s. I-8599, bod 60).

38 Zadruhé pokud jde o článek 11 nařízení č. 3665/87, z prvního a druhého bodu odůvodnění nařízení č. 2945/94 vyplývá, že ve světle získaných zkušeností je třeba posílit boj proti nesrovnalostem, a zejména proti podvodům poškozujícím unijní rozpočet, a že je tedy nezbytné stanovit opatření k navrácení neoprávněně vyplacených částek a sankce, přičemž subjektivní stránka zavinění je v tomto ohledu irelevantní (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Käserei Champignon Hofmeister, body 40 a 60). Na základě tohoto článku 11 je tak vývozce pod hrozbou sankcí odpovědný za správnost prohlášení, přičemž je přesně zohledněna jeho úloha jakožto posledního článku výrobního, zpracovatelského a vývozního řetězce zemědělských produktů (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Käserei Champignon Hofmeister, body 62 a 81).

39 Co se týče použitelné sankce, čl. 11 odst. 1 první pododstavce písm. a) a b) nařízení č. 3665/87 stanoví, že pokud vývozce požádal o náhradu vyšší, než je náhrada příslušející za skutečně vyvážený produkt, tato náhrada bude snížena buď o částku odpovídající polovině rozdílu mezi požadovanou náhradou a náhradou příslušející za skutečný vývoz, nebo o částku ve výši dvojnásobku rozdílu mezi požadovanou náhradou a příslušející náhradou, pokud se ukáže, že vývozce úmyslně dodal nepravdivé údaje.

40 V případě úmyslného jednání se tedy zvyšuje pouze úroveň sankce, a sankce stanovená v uvedeném čl. 11 odst. 1 prvním pododstavci písm. a) je použitelná i tehdy, když se vývozce nedopustil zaviněného pochybení. V tomto posledním případě se sankce stanovená v prvním pododstavci tohoto článku neuplatní pouze v případech taxativně vyjmenovaných ve třetím pododstavci uvedeného odstavce 1 (rozsudek ze dne 24. dubna 2008, AOB Reuter, C-143/07, Sb. rozh. s. I-3171, bod 17).

41 Mezi výjimky uvedené v čl. 11 odst. 1 třetím pododstavci nařízení č. 3665/87 patří mimo jiné případ vyšší moci, některé výjimečné případy vyznačující se okolnostmi, které nejsou v moci vývozce, a případ zjevného a příslušným orgánem uznaného pochybení ohledně požadované náhrady.

42 Je však třeba připomenout, že tato ustanovení zprošťují vývozce pouze povinnosti zaplatit pokuty, avšak nikoliv povinnosti vrátit předem vyplacené náhrady (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek First City Trading a další, bod 46).

43 Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že do taxativního seznamu obsaženého v čl. 11 odst. 1 třetím pododstavci nařízení č. 3665/87 nelze přidat nový případ osvobození vycházející zejména z neexistence zaviněného jednání vývozce. I když totiž zavinění nebo pochybení smluvního partnera vývozce mohou představovat okolnost, která není v moci vývozce, nic to nemění na tom, že jsou součástí běžného obchodního rizika, a nelze je tedy považovat za nepředvídatelné v rámci obchodních transakcí. Vývozce má při výběru svých smluvních partnerů volnost a je na něm, aby projevil náležitou obezřetnost tím, že vtělí do smluv, které se smluvními partnery uzavírá, odpovídající ujednání, nebo tím, že sjedná zvláštní pojištění (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky Käserei Champignon Hofmeister, bod 80 a citovaná judikatura, a AOB Reuter, bod 36).

44 V projednávaném případě je třeba poznamenat, že skutkové okolnosti věci v původním řízení nemohou představovat případ vyšší moci ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení č. 3665/87.

45 Dotčené zboží, které – jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí – pravděpodobně nikdy neopustilo unijní území, totiž nelze považovat za zboží zničené během přepravy ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení č. 3665/87.

46 Společnost Eurofit kromě toho nemůže uplatňovat výjimku z důvodu vyšší moci podle čl. 11 odst. 1 třetího pododstavce první odrážky nařízení č. 3665/87. Je totiž nesporné, že smluvní partner společnosti Eurofit byl v trestním řízení odsouzen za padělání dokumentů pro vývozní náhrady. V souladu s judikaturou citovanou v bodě 43 tohoto rozsudku je taková okolnost součástí běžného obchodního rizika v rámci obchodních transakcí, a nelze jí tedy považovat za nepředvídatelnou ve smluvních vztazích souvisejících s vývozem, na který se vztahuje náhrada.

47 Je třeba ostatně konstatovat, že i když takové chování celní správy, které je vytýkáno BIRB ve věci v původním řízení a které spočívá v nepředání informací vývozci, či dokonce v úmyslném předání chybných informací, může být zohledněno při posouzení některých výjimečných případů ve smyslu čl. 11 odst. 1 třetího pododstavce druhé odrážky nařízení č. 3665/87, nemůže nicméně takové chování dotyčného vývozce zprostit jeho povinnosti vrátit neoprávněně získané náhrady (obdobně viz výše uvedený rozsudek Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods Trading v. Komise, bod 65).

48 Tento závěr není zpochybněn výše uvedeným rozsudkem De Haan. Soudní dvůr měl totiž v bodě 32 tohoto rozsudku za to, že potřeby vyšetřování určeného ke zjištění a zatčení pachatelů a spolupachatelů spáchaného podvodu nebo jeho přípravy mohou legitimně odůvodnit úmyslné opomenutí plně nebo částečně informovat dotyčný hospodářský subjekt. Soudní dvůr dále v bodech 53 a 54 téhož rozsudku rozhodl, že potřeby takového vyšetřování mohou při neexistenci jakéhokoli podvodného jednání nebo nedbalosti přičitatelných dlužníkovi a z důvodů ekvity představovat zvláštní situaci ve smyslu právních předpisů použitelných na skutkové okolnosti této věci, tedy ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1430/79 ze dne 2. července 1979 o vrácení nebo prominutí dovozního nebo vývozního cla (Úř. věst. L 175, s. 1) (*neoficiální překlad*), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 3069/86 ze dne 7. října 1986 (Úř. věst. L 286, s. 1).

49 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že opomenutí příslušných celních orgánů informovat vývozce o nebezpečí spáchání podvodu jeho smluvním partnerem nepředstavuje případ vyšší moci ve smyslu ustanovení nařízení č. 3665/87, zejména pak článku 11 odst. 1 třetího pododstavce první odrážky tohoto nařízení. I když takové opomenutí může představovat výjimečný případ ve smyslu čl. 11 odst. 1 třetího pododstavce druhé odrážky nařízení č. 3665/87, nemůže nicméně zprostit tohoto vývozce povinnosti vrátit neoprávněně získané vývozní náhrady, jelikož vývozce je osvobozen pouze od platby pokut splatných na základě téhož článku 11.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Opomenutí příslušných celních orgánů informovat vývozce o nebezpečí spáchání podvodu jeho smluvním partnerem nepředstavuje případ vyšší moci ve smyslu ustanovení nařízení Komise (EHS) č. 3665/87 ze dne 27. listopadu 1987, kterým se stanoví společná prováděcí pravidla k režimu vývozních náhrad pro zemědělské produkty, ve znění nařízení Komise (ES) č. 2945/94 ze dne 2. prosince 1994, zejména pak článku 11 odst. 1 třetího pododstavce první odrážky tohoto nařízení. I když takové opomenutí může představovat výjimečný případ ve smyslu čl. 11 odst. 1 třetího pododstavce druhé odrážky nařízení č. 3665/87, ve znění nařízení č. 2945/94, nemůže nicméně zprostit tohoto vývozce povinnosti vrátit neoprávněně získané vývozní náhrady, jelikož vývozce je osvobozen pouze od platby pokut splatných na základě téhož článku 11.

Podpisy.